

Hoofdstuk 19:

‘Meet some gentle people’

Er scheen een aangenaam najaarszonnetje, toen Vincent uit de taxi stapte. Inga, Sjak en Sjon volgen hem. Vincent betaalde de chauffeur en keek om zich heen. Ze bevonden zich voor het Ferry Building, een statig grijs gepleisterd gebouw met een grote klokkentoren. Hij wist dat van hieruit vele veerdiensten door de San Francisco baai aankwamen en vertrokken. Het was daarom ook een drukte van belang met mensen; als Vincent het zo inschatte voor een groot deel lokale bewoners, maar ook nog steeds, ook in oktober, vele toeristen. En ondanks dat het al zo laat in het jaar was, liepen veel mensen nog rond in korte broeken en T-shirts.

“Wij moeten deze kant uit”, wees Inga, die over de laatste stoeptegel voor een stoeprandje sprong. Vincent moest ervan grinniken, het zag er heel speels uit, dat gekke sprongetje van haar; in ieder geval niet een symptoom van een aandoening met een ernstig klinkende afkorting als ‘OCD’.

“Klopt”, zei Vincent en ze voegden zich in het voetgangersverkeer dat voor het Ferry Building noordwaarts liep; langs de Embarcadero, de vroegere ankerplaats van de stad. Vincent zag tot zijn genoegen dat Sjak en Sjon, gehuld in vrijetijdskleding en getooid met zonnebrillen en toeristenfolders, op afstand bleven en hen onopvallend op enkele tientallen meters begonnen te volgen.

“Ik heb echt géén idee wat we kunnen verwachten”, zei Inga, lurkend aan een suikervrije ijsthee die ze eerder in het centrum had gekocht. Dat was het enige drinkbare volgens haar, toen ze met opgetrokken neus afkeurend de menukaart vol frisdranken, milkshakes, frappuchino’s en smoothies was afgegaan. Vincent was erom in de lach geschoten.

“Zou ze ons echt op zo’n publieke plek willen ontmoeten? Of gaat ze ons eerst op een afstand observeren? Vanaf een boot of zo?”, vroeg Vincent. Natuurlijk had hij dat gedoe bij dat monument in Leipzig in gedachten, “ik weet het niet...”

“Weet je; ik ben bang, Vincent”, zei Inga en ze keek hem even aan, “Misschien leidt ze ons wel rechtstreeks naar Radillo! Bewust of onbewust!”

Vincent knikte. Hij wist dat dit een risico was, maar hij was er nog steeds van overtuigd dat het goed was dat ze probeerden het initiatief te nemen. Hij verdomde het om het te laten gebeuren dat zij steeds in het defensief gedwongen werden en zich moesten verstoppen voor die klootzak! Misschien konden ze met vier of vijf eximianten wel echt een vuist maken en volop de strijd aangaan!

Ze liepen verder. De wandeling bood hun, tussen de statige gebouwen die steeds aan het eind van een pier waren gebouwd, diverse malen een vrij en fraai uitzicht over de San Francisco Baai. Bij Pier 15 aangekomen viel Vincent’s oog meteen op een kunstwerk.

“Kijk, Inga, dit is wat Buck bedoelde”, zei Vincent. Hij trok Inga mee naar een bouwsel van staal dat nog het meeste leek op een uitgeholde ouderwetse leren voetbal, zo één met van die zeshoekige vlakjes. Vincent kon zich niet meer helemaal herinneren wat Buck erover verteld had: iets over dat het een heel bijzondere regelmatige vorm was die ook in de natuur voorkwam, als de basisvorm van een koolstofmolecuul, of zo. Maar wat hij zeker wist was dat

Buck had verteld dat de vorm was genoemd naar de uitvinder naar wie hij zelf was vernoemd: Buckminster Fuller.

“Ik herken die vorm”, zei Inga, die peinzend het kunstwerk stond te bekijken.

“Verrek”, bracht Vincent uit, want hij zag het nu ook. Deze vorm, de ‘Buckyball’, volgens het informatiebordje, stond ook op het logo van SeeYoo! De internet-startup waar hij voor een kwart aandeelhouder van was, maar waar hij zich nog nauwelijks in verdiept had, als hij heel eerlijk was.

Opeens begon Inga te lachen, een hoog aanstekelijk geluid; “Moet je ons zien zo. We lijken wel een stel toeristen! Terwijl we op weg zijn naar... wie zal het zeggen? Ons einde?”

Vincent grijnsde, “Een beetje afleiding hoort er soms bij, toch zeker!”

Ze namen afscheid van het kunstwerk en begonnen weer verder te lopen. Vincent merkte dat Sjak en Sjon, die een beetje schutterig verderop zich hadden verdiept in de entreprijzen van een museum, zich ook weer aansloten.

“Weet je? Misschien maak ik me ook teveel zorgen”, zei Inga, “Laten we ook genieten. We zijn op een prachtige dag in San Francisco, dat is toch niet niks!”

Vincent knikte. Hij bedacht zich opeens dat dit zelfs de tweede keer was dat hij hier was. De vorige keer was geweest met zijn jaarclubgenoten Saco en Peet, toen ze drie weken met een huurauto hadden rondgetrokken door westelijk Verenigde Staten en uiteindelijk hier waren geëindigd. Met een steek van spijt herinnerde Vincent zich de laatste keer dat hij Saco had gesproken, een week voor zijn vertrek. Zijn oude vriend was heel vrolijk geweest, maar intussen had Vincent ook doorzien dat hij zich groot hield: het lopen deed Saco zichtbaar nog steeds pijn: die kogel in zijn been had toch meer kwaad aangericht dan zijn vriend wilde toegeven. En Vincent had geweten dat het allemaal zijn schuld was...

“Weet je, ik had vanochtend een liedje in mijn hoofd”, zei Inga, die Vincent bijna verrukt aankeek, “Ik weet nog dat ik het hoorde toen ik een jaar of twaalf of zo was. Ik zat toen in een kindertehuis in Chemnitz. Een vreselijke plek: alles was grijs en grauw, dat herinner ik me nog goed. En toen opeens hoorde ik op de radio zo’n prachtig liedje, over een plek die wel de hemel op aarde moest zijn. San Francisco! Ik weet nog hoe intens ik wenste dat ik dáár was, en nu zoveel jaar later is het echt zo! Ik herinner me nog hoe ik de radio tegen mijn oor drukte en elk gezongen woord en elke gespeelde noot in me opzoog. Als een spons.”

Vincent keek Inga zijdelings aan en voelde opeens een sterke genegenheid voor haar. Hij hield ervan hoe volledig ze kon opgaan in iets, hoe ze zich aan iets kon overgeven. Tot zijn verbazing begon ze opeens zachtjes te zingen met een mooie heldere stem. Het refreintje van een liedje dat hij zelf ook bleek te kennen, een melancholisch liedje dat over de ‘Summer of Love’ ging die in deze stad was ontstaan: “*If you're going to San Francisco, You're gonna meet some gentle people there.*”

“Scott McKenzie”, zei Vincent die zich opeens de naam van de artiest herinnerde. Hij was in zijn studententijd altijd goed geweest in pub-quizzen. Hij voelde opeens de hand van Inga op zijn arm.

“Mooie opwekkende gedachte toch, dat over die ‘gentle people?’”, vroeg ze.

Vincent knikte, “Laten we het hopen!”

Maar hij had een heel ander voor gevoel.

“En nu?”, vroeg Vincent.

Ze hadden ze de plek gevonden die Kinski had genoemd: de bankjes in het parkje net voorbij Pier 35. Er zaten enkele mensen op de bankjes die in een halve cirkel waren opgesteld

en allemaal uitkeken op de baai, maar besteedde enige aandacht aan hun. Daarnaast: hij voelde geen aanwezigheid van een ander. Gefrustreerd beseftte hij dat ze maar heel weinig wisten over Kinski, de persoon die hen uitgenodigd had. Buck had natuurlijk geprobeerd de digitale sporen die deze persoon op dat forum had gemaakt te volgen, maar had niets kunnen vinden. Hij had al evenmin iets zinnigs gevonden over de andere deelnemers aan het forum die hadden aangegeven te komen, personen die schuil gingen onder de pseudoniemen Jinju en Siro en ook allebei hadden aangegeven aanwezig te zullen zijn. Maar ook van beide was vooralsnog geen spoor...

“We moeten maar wachten denk ik”, zei Inga. Ze keek op haar horloge, een merkwaardig versleten speelgoedje, waaraan ze erg gehecht zei te zijn, en zei: “Het is zelfs al één minuut over tien.”

Vincent draaide om zijn as en keek om zich heen. Tot zijn genoegen zag hij hoe Sjak en Sjon onopvallend een stukje verder zogenaamd uitkeken over de baai. Voor de rest waren er eigenlijk weinig mensen nabij. En desondanks had hij een sterk voorgevoel van naderend onheil.

Net op het moment dat hij *het* voelde, siste Inga hem het al toe: “Er is iemand!”

Ze inspecteerden allebei ingespannen de omgeving en hadden allebei al snel een jonge Aziatische man in het vizier. Hij was gekleed in ogenschijnlijk dure, schreeuwerige en overmaatse sportkleding en hij liep recht op hen af. Op slechts een paar meter bleef hij staan en nam zijn, ook al duur ogende, zonnebril af.

Enkele bizarre momenten werd er niets gezegd, tot Inga uitbracht: “Jij moet Jinju zijn?” Een logische gok, vond Vincent, hij had al uitgevonden dat dit de naam van een Koreaanse stad was.

De jongeman knikte nonchalant, “Dan zijn jullie Sonesta en Siro?”

Vincent grijnsde, “Wij zijn alleen maar Sonesta, sorry...”

“Dat klopt, want ik ben Siro”, klonk opeens een andere stem. Een oudere dame met grijs haar in een chique grijze mantel stond opeens vanuit het niets nog geen tien meter van hen vandaan. Vincent vroeg zich af waarom hij haar aanwezigheid niet gevoeld had. Was dat omdat ze even was ‘overstemd’ door de ander?

Die ander, de Aziatische man met de naam Jinju, knikte kort naar Siro, alsof het hem allemaal niet bovenmatig interesseerde en zei lizig: “Dan mist alleen onze *fucking* gastheer nog!” Uiteraard bedoelde hij Kinski.

“Of gastvrouw”, zei Vincent snel. Hij had als scholier, heel puberaal, een fotomodellenkalender gehad en kon zich nog goed herinneren hoe Natassja Kinski de maand februari was geweest. Waarschijnlijk was het hierom dat hij meteen ervan was uitgegaan dat Kinski wel een vrouw moest zijn.

Opeens verscheen er alwéér iemand, een zwarte jongen nu. Hij keek iedereen een moment aan; “Wilt u me alsjeblief volgen? Er wordt op u gewacht!”

Vincent vroeg zich af of zijn ‘*Ander-radar*’ nu alwéér geen sjoerge had gegeven, maar had nu echt sterk de indruk dat deze jongen niet iemand was met de Gave. Hij moest zijn gezonden door iemand anders; een loopjongen. Hij keek Inga vragend aan en die haalde haar schouders op.

“Vooruit”, zei Vincent, alsof hij het besloot voor de hele groep.

De plaats waar ze naar toe werden geloodst, lag ergens in de binnenstad. Maar de jongen, die zichzelf tijdens de wandeling voorstelde als Dwayne, voerde hen in noodtempo door

zoveel straatjes en stegen, dat Vincent al snel het spoor bijster was over waar ze precies waren. Het was een bijzondere processie in ieder geval; die vier mensen die hoofdzakelijk zwegen en in hoog tempo achter hun 'gids' aan draafden, als een toeristische stadswandeling 'on steroids'.

Dwayne bleef uiteindelijk stil staan voor een gebouw van rode baksteen dat vreemd genoeg een vrijwel geheel blinde gevel had. Op begane grondniveau bevonden zich echter twee dichte roldeuren van wat een dubbele garage leek. Nadat de jongen drie keer had geklopt, gingen de roldeuren langzaam omhoog. Er achter bleek het volledig duister. Dwayne maakte vervolgens een uitnodigend gebaar.

"Daar ga ik niet binnen; dit is een val!", bracht Inga uit. Siro keek haar ernstig aan en leek na te denken.

Maar Jinju haalde zijn schouders op, "Fuck it", zei hij tussen zijn tanden, "Ik ben niet zover gekomen, om nu alsnog op te keren!" Het viel Vincent op dat deze duur geklede jongeman, die ogenschijnlijk Chinees of Koreaans of zo moest zijn, met een licht Australisch accent sprak. Hij voelde zich gesterkt door Jinju's schijnbare moed en zei: "Laten we niet van het slechtste uit gaan!"

Inga knikte met een strijdbare blik in de ogen en volgde Jinju. Achter haar voegden zich Vincent en uiteindelijk ook de deftige dame die zichzelf Siro noemde. Vincent vroeg zich niet alleen af waar Sjak en Sjon op dit moment waren en of ze überhaupt het tempo van Dwayne hadden kunnen volgen, maar ook wat beide mannen nog voor hem konden doen als straks die automatische garagedeuren weer omlaag gingen; dit gebouw zag eruit als een fort. Inderdaad gingen meteen de roldeuren weer omlaag en toen Vincent over zijn schouder keek, zag hij dat Dwayne niet eens mee naar binnen was gekomen.

"What the fuck!", gromde Jinju. Op het schaarse licht van één klein raampje hoog in de zijmuur, stonden ze in inmiddels het halfduister van wat echt een volledig lege dubbele garage bleek te zijn.

Vincent voelde zijn hart in zijn keel kloppen maar hij dwong zichzelf rustig te blijven. Een moment later ging het licht aan en ging de enige deur in de achterste wand open. Meteen ging de *Ander-Radar* weer af toen een vrouw met zwart haar, die gekleed was in al even donkere kleding, de ruimte binnen stapte. Ze werd op de voet gevolgd door één ander iemand: een lange zwarte man in een trainingspak met het logo en de naam van Harvard University op de borst. Vincent herkende het, omdat hij zelf als studentje een tijd lang had rond gelopen met een fake sweater van die universiteit met de ironische tekst 'Hahvahd'.

"Mijn verontschuldiging voor deze on-ceremoniële ontvangst", zei de dame in een merkwaardig toonloze keelstem, "Maar je kunt niet voorzichtig genoeg zijn deze dagen..." Ze deed nog één stap naar voren. Achter haar viel de deur weer zwaar dicht, als gevolg van de deurdranger die eraan zat. Vincent zag dat ze behoorlijk zwaar opgemaakt was en misschien toch wel ouder was dan de vroege veertig was, die hij haar bij de eerste aanblik had gegeven. Er leek een hele bus hairspray in haar zwarte haar te zijn gegaan; zo volumineus stond het aan alle kanten uit, bijna als een heks in een Disney-film.

"Ik had overigens drie gasten verwacht, niet vier. Met wie heb ik allemaal het genoeg?"

Vincent besloot meteen het woord te nemen: "Wij tweeën zijn Sonesta", hij wees even naar Inga, "En dan hebben we Jinju en Siro". De Aziaat in de te dure kleding en de grijsharige deftige dame knikten beide kort. "En dan ben jij Kinski?"

Hun gastvrouw knikte kort, "Klopt. Ik wil ook graag onze echte namen met elkaar delen, maar laten we dat bewaren voor later. Eerst andere zaken."

“Radillo”, zei Siro.

“Inderdaad”, knikte Kinski, “U raakt meteen de kern, mevrouw.”

“Ik zeg, laten we die *fucker* zo snel mogelijk uit de weg ruimen!”, brak Jinju uit, met een nog beter waarneembaar Australisch accent, “Ik bedoel: ik heb nu een lekker leventje en heb er helemaal geen zin in dat iemand daarmee loopt te fucken! Laat me toch met rust! Die *motherfucker!*” Vincent keek hem peinzend aan en vroeg zich af op welke verachtelijke manier Jinju zijn Gave gebruikte om zichzelf te bedienen van het luxueuze bestaantje dat hij overduidelijk leidde. En hij vroeg zich af of het nodig was dat de jongeman in elke bijzin het F-woord moest bezigen.

“De dreiging wordt steeds sterker!”, zei Siro tegen Kinski alsof ze Jinju niet gehoord had, “Er is een goede vriend van me vermoord. En ik heb bronnen die me vertellen dat Radillo nu in Amerika is.”

Vincent herinnerde zich hoe sterk hij het gevoel had gehad toen hij die bruine Dodge had gevolgd, daar in Brighton Beach, New York: “Dat denk ik ook.”

“In New York”, voegde Inga toe, “Wij hebben hem zelfs gezien op camera-beelden.”

Kinski keek haar aan: “Een man met een stevig postuur, Kaukasisch, kaal hoofd?”

“Check!”

“Kan je nog meer vertellen over hem?”, vroeg Kinski.

“Nee”, zei Vincent snel. Hij had opeens een beetje het gevoel dat de dame hen wel heel erg begon uit te horen.

“Ik weet nog wel iets”, zei Siro zacht. Iedereen draaide zich naar haar toe. “Ik weet bijna zeker dat hij oorspronkelijk uit Europa komt.”

“Oh ja?”

Siro keek om zich heen, “Ik heb een stemopname van hem en heb dat laten horen aan... enkele mensen. Ze herkenden, heel licht, een accent. Italiaans, volgens hun.”

Het viel Vincent opeens in wat hij van Buck had gehoord en dat sindsdien aan hem had geknaagd, “Venetië dan zeker”, bracht hij uit, “Misschien dat hij zich wel vernoemd heeft naar Pietro Radillo, die poppenspeler, omdat hij uit dezelfde stad komt!”

Kinski knikte alsof ze het eerder had gehoord, maar Siro leek verrast door deze informatie. Jinju, ten slotte, maakte een geïrriteerd wegwerpgebaar, “Wat maakt het uit waar die fucker vandaan komt? Al komt die van de maan! Op-fucken moet die!”

Vincent keek hem aan en merkte bij zichzelf steeds meer afkeer voor dit vuilbekkende arrogante mannetje in die veel te dure kleertjes van hem. Hij besepte daarnaast dat Jinju ongelijk had; hij wist intuïtief dat het er zéér toe deed meer af te weten van Radillo. En ten slotte ergerde het hem opnieuw dat hij niet wist waarom die stad Venetië hem ergens iets zou moeten zeggen.

“Maar, ach, hemel. Wat ben ik voor een gastvrouw?”, zei Kinski, in de handen klappend, “Laten we toch naar binnen gaan om verder te praten!” Ze draaide zich meteen al om en leek iets van een gebaartje te maken naar de man in dat Harvard-trainingspak, want die knikte begrijpend en ging een paar stappen opzij. Iets in de manier waarop hij dat deed, verontrustte Vincent en hij pakte Inga’s arm om haar af te stoppen. Inga keek hem heel even verbaasd aan, maar leek aan een korte blik genoeg te hebben. Ze lieten Jinju en Siro vóór gaan en sloten daarna pas achter hen aan. De Harvard-man stond naast de deuropening en leek de optocht te willen gaan afsluiten.

Vincent besloot iets te proberen en deed alsof er iets uit zijn broekzak was gevallen. Hij hield in om op de betonnen vloer rond te tasten.

“Hé doorlopen!”, zei Harvard meteen op een té gealarmeerde toon.

Vincent begreep dat het mis was en zocht om zich heen naar iets wat hij kon gebruiken als wapen. Het enige dat hij vond was een kleine metalen wig, die tegen de muur lag en die blijkbaar werd gebruikt om die deur met die deurdranger open te kunnen houden als nodig. Hij pakte het voorwerp snel op.

De Harvard-man had inmiddels Inga bij de arm gepakt om haar naar de alweer dichtvallende deur te duwen. “Hé, lomperik”, uitte ze verontwaardigd. Vrijwel tegelijk klonk er nog een kreet, ergens voorbij de deur; het was de stem van Jinju. En in zijn stem klonk angst door! Er was ècht iets grondig mis!

Vincent aarzelde niet meer en stortte zich tegen de deur aan en duwde die helemaal dicht. Net op het moment dat hij de wig onder de deur ramde, voelde hij hoe iemand van de andere kant de deur alweer probeerde te openen. Zonder resultaat. Er klonken boze stemmen.

Vincent richtte zich op en zag dat Inga met Harvard stond te worstelen. Toen die echter merkte dat Vincent zich ermee dreigde te bemoeien, liet hij Inga los, deed twee stappen achterwaarts en haalde een pistool van achter zijn broekband tevoorschijn.

“Nu moeten jullie luisteren”, snauwde hij terwijl hij hen onder schot nam, “Ga die deur door, verdomme!”

Vincent hief zijn handen en zei op zo’n schaapachtig mogelijke toon: “Maar ik ben echt iets kwijt geraakt. Help anders eens zoeken.” Hij wilde tijd rekken en deed een verwoede poging Harvard te bekijken; “écht te zien”, zoals wijlen mevrouw Waller zou zeggen. Een onmogelijke zaak, begreep hij meteen: de man was gesloten als een oester en moest door Kinski uitstekend geconditioneerd zijn. Zonder veel meer tijd èn goed fysiek contact met de man, had hij geen schijn van kans binnen te komen.

“Hou op met kloten”, gilte Harvard het nu bijna uit. Hij kwam maar net boven het toenemende gebonk op de deur uit, “Of ik schiet!”

Vincent hief zijn handen en deed een stap naderbij, “Kom, kom, je gaat ons toch niet dóód schieten? Dat is je toch ook strikt verboden, nietwaar?”

De verwarde blik in de ogen van Harvard gaf er blijk van dat Vincent gelijk had: natuurlijk mocht hij hen niet doden: Kinski wilde natuurlijk die transmissie op hen kunnen uitoefenen; als ze zich niet aan hun had kunnen voeden, had ze niets.

“Blijf staan!”, bracht Harvard uit met trillende stem.

Vincent vroeg zich af wat de man in een vorig leven was geweest, vóór hij door Kinski moest zijn overgenomen. Een winkelbediende? Een kantoorklerk? Iemand die nooit te maken had met dit soort spanning, zo leek het! Hij realiseerde zich opeens dat je als eximiant iedereen kon conditioneren, maar iemand met zwakke zenuwen bleef die ook houden, daar deed je niets tegen; dat soort persoonlijkheidskenmerken zaten te diep. Een lafaard bleef een lafaard.

“Laten we rustig blijven”, zei Vincent op zalvende toon, “We kunnen er toch over praten?”

Harvard deed enkele stappen naar achteren en bleef zijn pistool omhoog houden. Toen hij nog een stap achterwaarts wilde doen stuitte hij onverwacht op de muur en schrok daar zichtbaar van. Dit was het moment waar Vincent op had gewacht. Hij sprong toe en sloeg met al zijn kracht het pistool uit de handen van Harvard. Het ding kletterde op de betonvloer.

Maar Harvard vloog hem op zijn beurt meteen aan. Vincent werd omlaag gebeukt en hij kwakte onzacht op de vloer, met Harvard bovenop zich, die hem wild en ongecontroleerd op zijn hoofd probeerde te slaan. Vincent probeerde zich te verweren, maar moest behoorlijk wat klappen incasseren, voor hij Harvard eindelijk van zich af wist te werpen in een *move* die hij

vroeger nog op judo geleerd had. Hij krabbelde overeind en net op het moment dat Harvard hem weer aan vloog, wist hij hem een vuistslag te verkopen. Harvard viel naar achteren en zijn hoofd klapte hard op de vloer. Dat had ieder ander toch minstens voor even rustig moeten maken, maar Harvard werkte zich verbijsterend snel weer overeind; hij leek wel bezeten door een bijna buitenaardse razernij. Het moest de conditionering door Kinski zijn, begreep Vincent, terwijl hij probeerde op adem te komen, “Vecht jezelf dood als het moet”, zo’n soort instructie. Hij zette zich schrap voor nóg een aanval, toen er een doffe knal klonk. Er verscheen een klein donker puntje rechtsboven op zijn borst, net iets onder het Harvard-logo. Hij keek er even verbijsterd naar, maar nog steeds leek het hem niet af te stoppen. Tot een tweede schot klonk. Er sproeide opeens bloed uit zijn achterhoofd en nu kwakte Harvard achterwaarts hard op de grond, als een marionet van wie de touwtjes waren doorgesneden.

Vincent keek over zijn schouder en zag dat Inga leek te hyperventileren terwijl het pistool uit haar handen gleed en op de vloer kletterde. Hij nam haar in zijn armen en merkte dat ze hevig trilde.

“Vincent, ik... ik wist niet wat ik moest doen...”, bracht ze uit.

“Het is al goed”, probeerde hij haar te troosten.

Hevig gebonk op de deur bracht hen beiden terug naar het hier en nu. Blijkbaar had men iets gevonden om te dienen als stormram te horen aan het geluid, want dit waren geen vuisten meer! Vincent liet Inga los en pakte het pistool van de vloer. Hij merkte dat de deur al deels uit de sponningen hing en op het punt stond het te begeven.

“Blijf achter me staan”, siste Vincent en hij voelde hoe Inga deed wat ze zei. Zelf richtte hij het pistool.

Nog een paar daverende klappen klonken en tot Vincent’s afgrijzen schoot de wig onder de deur los. Een moment later werd de deur met kracht opengesmeten. Vincent wachtte niet, legde aan en schoot drie, vier keer op de figuur die verscheen in de deuropening. Deze ging tot zijn opluchting meteen neer. Maar achter hem verschenen nóg iemand. Vincent drukte af en schoot nog twee keer. Te wild en te onzorgvuldig; beide kogels misten doel en ketsten af tegen de muur. En bij het derde schot dat hij wilde plaatsen, voelde hij een nare metalige klik. Het magazijn was leeg!

Een grote man met een woeste kop blond haar stapte grijnzend de garage binnen met een halfautomatisch wapen in de hand. Heel snel nam hij de situatie in zich op, voor hij zijn wapen richtte op Vincent en Inga, “Laat dat pistool vallen, nu! En meekomen!”

Vincent liet heel langzaam het nu waardeloze pistool uit zijn handen glijpen en deed zijn armen omhoog, “Niet schieten, niet schieten, alsjeblieft”, riep hij. Het was niet heel moeilijk om angst te veinzen. Opnieuw probeerde hij de hele boel te traineren en tijd te kopen. En wéér tastte hij ook deze nieuwe de nieuwe aanvaller af, maar ook alwéér merkte hij dat de man vakkundig geconditioneerd was.

“Hou op met die toneelstukjes en doe je handen omlaag”, snauwde de man, “En meekomen!”

Schoorvoetend deed Vincent wat hem gevraagd was. Inga pakte zijn hand en liep met hem mee.

“Snel nu!”, brulde de man en hij leek daarna nog wat te willen zeggen, maar leek wel een beroerte te krijgen. Hij opende zijn mond en zijn ogen staarden opeens leeg in de verte. Toen pas merkte Vincent de punt van het mes op dat van achter in zijn rug moest zijn gestoken en er nu aan de voorzijde weer uit kwam. Het mespunt begon rond te draaien en de man begon zwaar te rochelen. In een horrormoment kwam er bloed uit zijn mond en toen zakte hij

opeens slap voorover op de vloer neer. Nu pas kon hij zien dat achter de man Sjak opgedoemd was; het lange keukenmes in zijn hand blonk van het bloed.

Nog nooit was Vincent zo blij geweest iemand te zien. Sjak leek ook opgelucht, maar bekeek hem in eerste instantie fronsend, met bezorgde blik. Pas nadat hij leek te hebben vastgesteld dat hij in orde was, zei hij: “We moeten hier zo snel mogelijk weg, meneer, volg me!”

Vincent liep snel op hem toe en greep het halfautomatische wapen dat de aanvaller vast had gehad. Zijn oog viel op nog een ander pistool dat op de grond lag en dat stak hij Inga toe. Zonder verder nog te kijken stapten ze over de lijken van de twee mannen heen een donkere gang in. Aan een einde ervan voerde een stenen trap omhoog. Sjak begon die te beklimmen en gaf een teken dat ze hem moesten volgen.

Ze kwamen uit in een soort vestibule met veel daglicht door een dakraam. En toen ze om een hoek liepen, kwamen ze in een ruime, hypermodern en minimalistisch ingerichte woonkamer, met grote ramen richting de binnentuin, die van de straatzijde niet te zien was geweest. Maar Vincent's oog bleef niet hangen op het dure meubilair, hoezeer het ook leek op dat van zijn eigen vroegere penthouse in IJburg, maar op de lijken die verspreid door de ruimte lagen!

Het eerste lijk was van de deftige vrouw die zich als Siro had voorgesteld; ze lag midden in de keuken. Het bloed gutschend uit haar doorgesneden keel had inmiddels een groot deel van de tegelvloer bedekt.

“Godverdomme, wat is hier gebeurd?”, vroeg Vincent. Hij voelde verdriet voor haar, maar ook spijt dat hij nooit de kans had gehad haar beter te leren kennen: ze had een heel interessante vrouw geleden!

Sjak draaide zich om naar Vincent, “Ik weet het niet precies, Sjon en ik waren te laat, het kostte ons helaas veel tijd om de achteringang te vinden.”

“Het moet toch allemaal een val zijn geweest van die Kinski”, fluisterde Inga, “Zij heeft ons immers bij elkaar geroepen?”

“Of was het Radillo? Maar waar is die dan?”, vroeg Vincent ademloos.

“Die heb ik niet gezien.”

“En waar is Kinski?”

“Ze lijken te zijn gevlucht”, zei Sjak snel.

Vincent deed enkele stappen verder de ruimte in en pas nu viel zijn oog op Jinju, de arrogante Aziaat. Hij lag bij de eettafel. Een vuurrode striem op zijn keel leek aan te duiden dat hij was gewurgd. Een weeïge lucht verried dat hij zichzelf had bevuild toen het leven uit hem was geweken.

“Godverdomme”, fluisterde hij, “Hij ook al...” Hij sloot een moment zijn ogen en masseerde zijn oogkassen. Wat voor een vreselijk sujet die Jinju ook leek te zijn geweest, zo'n einde verdiende echt niemand!

“We moeten snel weg, meneer. Misschien komen ze terug”, zei Sjak dringend, “We gaan via de achterpoort!”

Sjak voerde hen verder door de woonkamer, waar nog één voor Vincent onbekende dode man lagen. Hij moest wel een onderknuppel van Kinski zijn geweest. Hij leek te zijn doodgeschoten.

Vincent hield Sjak tegen en vroeg hem: “Waar is Sjon?”

Met een opeens bedroefde blik wees Sjak achter zich. Nu pas zag Vincent nog een laatste lijk liggen, vlak achter de open tuindeur, op de terrastegels. Het was Sjon, hij lag languit op

zijn rug, zijn armen gestrekt en nog steeds met die ene onderarm in dat gips. In zijn borst was een gat zichtbaar en zijn T-shirt had zich doordrenkt met zijn bloed. Zijn open gesperde ogen staarden nietsziend omhoog, naar de hemel. Naar de plek waar hij misschien naar toe was gegaan, als je zo gezegend was dat je kon geloven in een god en een leven na de dood.

“Shit”, zei Vincent en hij voelde oprecht spijt en verdriet. Hier lag het ontzielde lijk van de man die hem meermalen het leven had gered: in dat lege restaurant in St. Anthonis, dat kraakpand in Leipzig en nu blijkbaar alweer...

“Ach nee”, zei Inga, die hem nu ook zag.

“We moeten verder”, siste Sjak, “We weten niet hoe groot het gevaar nog is!”

“Waar is Kinski?”, vroeg Vincent dringend, “Waar is dat kreng?”

“Weg, zoals ze al zei. Ze moet via de voordeur weg gegaan zijn.”

“Verdòmme”, siste Vincent. De aandrang in hem om wraak te nemen werd snel sterker en hij overwoog achter haar aan te gaan.

Inga schudde hem door elkaar, “Nee Vincent, we moeten weg hier, nu!”

Als om dat te onderstrepen hoorden ze een klap, alsof er een deur open of dicht ging.

“Ga, nu!”, zei Sjak dringend en hij wees achter zich, “Daar achter zit een kleine tuindeur, daar kun je door ontsnappen. Geef mij dat wapen! Ik dek jullie aftocht!”

Voor Vincent het door had, had Sjak het halfautomatische wapen uit zijn handen getrokken. Hij wilde het terug pakken, toen Inga hem tegen hield.

“Nee, Vincent, niet nu!” Haar stem klonk zo dringend dat Vincent luisterde en zich door haar liet meevoeren de binnentuin in. Ze begonnen te rennen, maar waren het kleine gazon nog niet overgestoken, toen achter hen het geluid klonk van schoten.

Vincent vloekte en rende achter Inga aan gebukt verder richting de tuindeur, die Sjak hen gewezen had. Vincent zag dat het slot was vernield en keek toen nog één keer om, om te zien hoe binnen, Sjak, ineengedoken achter een enorme bloempot een vuurgevecht was aangegaan met wie hem dan ook belaagde. Er verschenen steeds meer sterren in de grote panoramaramen rondom hem.

“Wat doe je nog?”, klonk Inga’s stem en Vincent werd hard meegetrokken door de deuropening van het tuinhek. Hij belandde in een smalle brandgang en Inga begon die gehaast in één richting uit te rennen. Vincent volgde haar. Ze sloegen diverse hoeken om voor ze weer een straat bereikten. Inga ging gehurkt zitten en Vincent volgde haar voorbeeld.

“We moeten oppassen nu!”

“Zie je iets?”

Inga schudde haar hoofd, “Niets bijzonders. We moeten het maar er op wagen!” Ze stond weer op en ze stapten voorzichtig de stoep op. Een rustige straat met aan weerszijden geparkeerde auto’s en geen verkeer.

“Enig idee waarheen?”

“Nee.”

“Dan hier maar heen!” En Vincent begon te lopen, met Inga op zijn hielen. Ze liepen, liepen alsof ze de duivel achter zich aan hadden.

Zo gingen ze enkele willekeurige straten, angstig voor al het verkeer dat langs hen heen reed, en steeds weer opgelucht dat het nog steeds rustig bleef. En ten slotte merkte Vincent een taxi op, die gelukkig ook hier geel van kleur waren. Hij wist de auto aan te houden en Inga en hij stapten zo snel mogelijk in.

“Waar naar toe?”, vroeg de taxichauffeur, een Indisch ogende man met een olijke tulband op, met een dik accent, boven de muziek schallend uit de autoradio uit.

“Weg van hier! Alles is goed, maar weg van hier. Rijden!”
“Je zegt het maar!”

Wordt vervolgd